

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 756/2566

พนักงานอัยการจังหวัดทองผาภูมิ โจทก์ นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64

ย่อ / หลักกฎหมาย

ทรัพย์สินที่ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) ได้นั้น จะต้องเป็นทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดในข้อหาความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยนั้นโดยตรง กรณีที่จำเลยใช้รถยนต์ของกลางโดยสารพาคนต่างด้าวทั้งสิบห้าคนซึ่งหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วไปส่งยังจุดหมายปลายทาง จึงเป็นการใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวนั่งโดยสารมาในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รถยนต์ของกลางเพื่อพาคนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุมหรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจโดยตรง ดังนี้ รถยนต์ของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินรวมที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ตาม ป.อ. มาตรา 33 (1) แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่ารถยนต์ของกลางที่คนต่างด้าวนั่งโดยสารมาด้วยนั้นจะเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลซึ่งบรรทุกผู้โดยสารได้ไม่เกิน 7 คน แต่จำเลยกลับนำรถยนต์ของกลางดังกล่าวมาใช้บรรทุกคนต่างด้าว 15 คน ซึ่งมีจำนวนผู้โดยสารเกินกว่าที่ได้จดทะเบียนไว้กับกรมการขนส่งทางบก และคนต่างด้าวนั่งโดยสารมาในห้องโดยสารในลักษณะแออัดยัดเยียด ซึ่งผิดวิสัยของการนั่งโดยสารมาในรถตามปกติทั่วไปก็ตาม ก็เป็นแต่เพียงการใช้รถยนต์ผิดประเภทและลักษณะการใช้งานของตัวทรัพย์สินเท่านั้น มิใช่พฤติการณ์ที่ถึงกับบ่งชี้ชัดว่าจำเลยมุ่งหมายที่จะใช้รถยนต์ของกลางดังกล่าวในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์โดยตรงดังที่ไต่สวนจึงจำเลยมาข้างต้น รถยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่ไม่อาจริบได้ตาม ป.อ. มาตรา 33 (1)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 64 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9, 18 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 วรรคหนึ่งและโทษทัณฑ์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (6), 18 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 (ที่ถูกไม่ต้องประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86) การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ แก่คนต่างด้าวเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 30,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 15,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 วรรคหนึ่งและโทษทัณฑ์เคลื่อนที่ของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุก 1 ปี เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 6 เดือน โดยไม่ปรับและไม่รื้อการลงโทษ คืบ
รยนต์ของกลางแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า รยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่
ใช้ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) หรือไม่ เห็นว่า ทรัพย์สินที่
ศาลมีอำนาจสั่งให้รับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) ได้นั้น จะต้องเป็นทรัพย์สินซึ่ง
จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดในข้อหาความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย
นั้นโดยตรง คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำฟ้อง สำเนาบันทึกการจับกุมโดยเจ้าพนักงาน
เอกสารแนบท้ายคำฟ้องและคำให้การรับสารภาพของจำเลย ว่า เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2565 เวลา
19.30 นาฬิกา เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยพร้อมยึดได้รยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน
(รถแวนสองตอน) ของกลาง ซึ่งมีคนต่างด้าว 15 คน ที่หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรนั้งโดยสาร
มาในรถด้วยในขณะที่อยู่ที่อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนที่จะมีการส่งคนต่างด้าวให้ไป
ทำงานที่จังหวัดนครปฐม ซึ่งจากพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นกรณีที่จำเลยใช้รยนต์ของกลางโดยสาร
พาคนต่างด้าวทั้งสิบห้าคนซึ่งหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้วไปส่ง
ยังจุดหมายปลายทาง จึงเป็นการใช้รยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะให้คนต่างด้าวนั้งโดยสารมา
ในรถด้วยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้รยนต์ของกลางเพื่อพาคนต่างด้าวหลบหนีให้พ้นจากการจับกุม
หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจโดยตรง ดังนี้ รยนต์ของกลางจึงไม่
ใช่ทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า รยนต์ของกลางที่คนต่างด้าว
นั้งโดยสารมาด้วยนั้นจะเป็นรยนต์นั่งส่วนบุคคลซึ่งบรรทุกผู้โดยสารได้ไม่เกิน 7 คน แต่จำเลยกลับ
นำรยนต์ของกลางดังกล่าวมาใช้บรรทุกคนต่างด้าว 15 คน ซึ่งมีจำนวนผู้โดยสารเกินกว่าที่ได้
จดทะเบียนไว้กับกรมการขนส่งทางบก และคนต่างด้าวนั้งโดยสารมาในห้อยโดยสารในลักษณะ
แออัดยัดเยียด ซึ่งผิดวิสัยของการนั้งโดยสารมาในรถตามปกติทั่วไปก็ตาม ก็เป็นแต่เพียงการใช้
รยนต์ผิดประเภทและลักษณะการใช้งานของตัวทรัพย์สินเท่านั้น มิใช่พฤติการณ์ที่ถึงกับบ่งชี้ชัดว่า
จำเลยมุ่งหมายที่จะใช้รยนต์ของกลางดังกล่าวในการกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์โดยตรงดังที่
ได้วินิจฉัยมาข้างต้น รยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินที่ไม่อาจรับได้ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 33 (1) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่รับรยนต์ของกลาง แต่พิพากษาให้คืบรยนต์ของกลางแก่
เจ้าของนั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · จาตุรงค์ สรณวัตร · วิเชียร อภิรัตน์มนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/756/2566>